

Doamne

Flavius

S-a închegat laptele soarelui
în foşnetul copt al pământului
cu o iubire adusă din cer
în inimile ce absorb lumina.

Un fruct strămutat în sâmburi,
priveşte cum utopia se dezminţe
şi visul devine realitate vibrând
cu os de priveghetă dimineaţa
când razele răstignite-n cercuri
sărută mâinile mamei nemuritoare.

Doamne,
au început să-mi albească gândurile
oarbe ca o iederă urcată pe gard,
am în spinare tot ce am greşit
şi simt dragostea ta cum mă susţine,
o coloană fără sfârşit.

Dacă sufletul nu-şi are pieirea
prin sine se ridică la tine,
faptul că exist e-n sângele tău
cuvântul de slavă
pe care şi-n somn ţi-l închin.